

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΠΟΣΠΕΛΟΒ

ΑΦΥΓΙΝΙΣΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΦΑΙΔΡΑ ΜΑΛΑΝΔΡΗ

фрагменты

Πроснёшься — словно море в окне
как будто начнёшь этот день без потерь
в глазах нет усталого мира
лишь утро прозрачной воды
и берег
у сердца
там ветер поднялся с волны
и тронул притихшую лодку...
Но ты уже встал —
ни ветров ни морей —
в окне только город из гулких камней
как риф из поблекших кораллов
как бухта застрявших-на-век кораблей
как в скалах прибой без умолку
И ты улыбнулся —
и ветер возник
слетел с твоих губ и качнул материк
как лёгкую лодку...

Ευπνάς σαν θάλασσα στο παράθυρο
Εημερώνεις χωρίς απουσίες
Τα μάτια σου δε βαραίνουν με τα βάσανα του κόσμου
Διάφανο νερό το πρωινό σου
Και μια όχθη
Δίπλα στην καρδιά...
Άνεμος διαπέρασε το κύμα
Χάιδεψε την ανέμελη βάρκα
Σηκώθηκες –
Ούτε άνεμοι, ούτε θάλασσες –
Μόνο μια κούφια πέτρινη πόλη
Στο παράθυρο,
Σαν ύφαλος από ξεθωριασμένα κοράλλια
Σαν όρμος βαλτωμένων – αιώνια – караβιών...
Που ασταμάτητα κυματοδρομούν στα βράχια
Χαμογέλασες
Άνεμος βγήκε
Απ' τα χείλη σου
Τινάχτηκε η γης
Σαν ανάλαφρη βαρκούλα...

Κοгда слоны уходят
 к своим усыпальницам,
они исчезают так, будто сходит тёπλοε море плоти
 с ρёбер затонувших шхун...

и чувства уходят будто сердце стало песком,
 προνζένным ρёбрами лодки...

И κοгда как отлив всё уходит от нас из этого мира
 к своим берегам —

мы, как ρифы, усеяны
 щепками, стропами
лучших фрегатов —

и остаются только высеченные в нас на камнях
 ιмена любви
под истлевшей парусιной ветров...

Όταν οι ελέφαντες αποσύρονται
 Στα κοιμητήριά τους
Χάνονται, σαν να φεύγει μια θερμή θάλασσα σάρκας
 Απ' την άκρη μιας βυθισμένης σκούνας...

Τα αισθήματα υποχωρούν, άμμος η καρδιά,
 που διαπερνάτα πλευρά της
Η ψυχή καταφεύγει στις κρυφές ακρογιαλιές της
 Σαν άμπωτη αποχωρεί απ' αυτόν τον κόσμιο —

Εμείς - ύφαλοι στρωμένοι
 Με θραύσματα και ιμάντες
Των κολλίτερον φρεγάδων —

Και μένουν σκαλισμένα μέσα μας, όπως στις πέτρες
 Μόνο τα ονόματα της αγάπης
Κάτω απ' τους ανέμους
 του σάπιου καναβάτσου...

Иногда хочется встретить
утраченную когда-то книгу

или на берегу
как морскую раковину
найти девушку
и приложить её тело
к уху -
и слушать её тёплое море...

Я ищу это море как книгу
о которой не помнит никто
ищу чувство-пристанище
как утраченную когда-то девушку
сокрывшую в себе
море
с моими берегами...

Μερικές φορές μου λείπει ένα βιβλίο
Που κάποτε έχασα

Μια όχθη
Σαν θαλασσινό βότσαλο
Ψάχνω μια νεράιδα
Ν' ακουμπήσω στο κορμί της
Με τ'αυτί μου -
Να νοιώσω τη ζεστή της θάλασσα...

Ψάχνω τη θάλασσα, ψάχνω το βιβλίο
Που κανείς δεν θυμάται πια
Ψάχνω ένα αίσθημα - καταφύγιο
Να μοιάζει στο κορίτσι που χάθηκε
Κλείνοντας μέσα του τη θάλασσα
Με τις δικές μου ακρογιαλιές...

Κτο μυ, ρτοбы о нас говорить? -
Выбираясь из куколок и зачерствев в мотыльков,
Всю жизнь налетаем на стекла светильников -

Рои светляков, натыкаяющихся в полете на свет -
Друг на друга

Ποιοί είμαστε εμείς που επιζητούμε τιμές;
Ξεραμένοι σκώροι που ‘γιναν χρυσαλλίδες...
Απεγνωσμένα πετώντας ολόγυρα μερτα γυάλινα τείχη μιας λυχνίας

Σα σμήνη πυγολαμπίδων που σκοντάφτουν
Η μιά πάνω στην άλλη –
Στην πορεία προς το φως.

Μοστ через океан.

Человек, с которым делишь свой мир
или подушку,
счастлив ли рядом?

Пока длилась любовь, у него постарели руки,
но в них ты находишь себя,

имя его — слово, чтобы согреться,
оттаять от боли.

Он — утро, ставшее жизнью,
мост, который ты строишь впрок для себя.

Будет день, когда ты сойдёшь
на зависшие в вечности доски —
на мост, отстроенный сердцем. —

Он собран из каждого дня,
в котором ты бережно нёс тепло и заботу к тому,
кто с тобой до конца.

Если вслушаться, можно услышать
прямо здесь,
как растут-погружаются в вечность
корни опор под мостами...

Там в грядущем, за пологом времени,
мы по ним перейдём пустоту
к тем, кто жил здесь с нами, любя,
отстраивая день за днём
свой мост
через океан.

Πάνω απ' τον ωκεανό

Ο αγαπημένος σύντροφος της ζωής σου -
που μοιράζεστε το ίδιο προσκεφάλι

Είναι ευτυχισμένος δίπλα σου;
Στα χρόνια της αγάπης, τα χέρια του γέρασαν
Κρατώντας εσένα μέσα τους
Το όνομά του είναι λέξη που σε ζεσταίνει

Που απαλύνει τον πόνο σου
Είναι πρωινό που η ζωή

Έκανε γέφυρα για να χτίσεις το μέλλον σου
Θα 'ρθει η μέρα που θα πατήσεις
Στα δοκάρια της αιωνιότητας -
Στη γέφυρα που 'χτισε η καρδιά -
Στο πέρασμα που απλωνόταν μέρα με τη μέρα
με ζεστασιά και φροντίδα εκείνου
που σε συντρόφεψε ως τα στερνά

Αφουγκράσου, άκου
Να εδώ,
Πώς μεγαλώνουν, πώς βυθίζονται στο άπειρο
Οι ρίζες, τα θεμέλια της γέφυρας...
Εκεί, στο μέλλον - πίσω απ' τους θόλους του χρόνου

Θα διασχίσουμε το κενό
Θα βρεθούμε μ' εκείνους που έζησαν μαζί μας την αγάπη
Στρώνοντας μέρα με τη μέρα
Τη δική τους γέφυρα
Πάνω απ' τον ωκεανό

Однажды в июльское утро
я заметил
 в синей прохладе небес
золотистую отмель

и с тех пор я плыву к ней.

Κάποτε, ένα πρωινό του Ιούλη
Ανακάλυψα
Στη γαλάζια δροσιά των ουρανών
Μια χρυσαφένια αμμουδιά
Από τότε κολυμπώ να τη φτάσω...

Пробуждение:

Чайка на лёгком крыле,
следя за своей добычей,
что знает она о любви?!

Мудрец, склонённый над книгой,
как солнце над морем,
только о ней и молчит...

И старуха в истлевшей косынке
немногое вспомнит —
всё высохло в ней от времён —
от ветров,
гудевших в венах всю жизнь...

Может, девушка скажет
хоть что-то? —
но в ней столько искр,
столкновений воздушных фронтов,
полных лун и регат заблуждений!...

Я бы мог расспросить своё сердце —
но оно так и жаждет любви,
повсюду лова её блики...

И я не знаю: Она ли
на жёстком моём плече
дремлет в предутренней неге,
укрывшись
лишь прядью волос...

ΑΦΥΠΝΙΣΗ

Ο γλάρος πετά ανάλαφρά
παραφυλάει το θήραμά του
Γνωρίζει την αγάπη;

Ένας σοφός σκυμμένος πάνω απ' το βιβλίο του,
Όπως ο ήλιος πάνω απ' τη θάλασσα
Γνωρίζει τη σιωπή...

Και μια γριά με σάπια μαντίλα
Τι να θυμάται;
Ξεράθηκαν τα χρόνια πάνω της
Απ' τους ανέμους
Που βομβούν ακόμα, στις φλέβες μιας ολόκληρης ζωής

Η νέα ίσως αρθρώσει κάτι
Άσβεστη φλόγα καίει μέσα της
Εναέριων μετωπικών συγκρούσεων
Γεμάτων φεγγαριών και χαμένων λεμβοδρομιών...

Θα μπορούσα να ρωτήσω την καρδιά μου
Που έτσι κι αλλιώς διψάει για αγάπη
Παντού αλιεύοντας το έντονο φως...

Δεν ξέρω: νάναι αυτή που
στον σκληρό μου ώμο
λαγοκοιμάται νωρίς το πρωί
σκεπασμένη μόνο
μ' ένα νήμα απ' τα μαλλιά της ...

89.

Насквозь прожжённый солнцем,
рыболов
ногой — в который раз! — отталкивает берег
и без оглядки
с кормы уходит
к носу корабля...

а мы стоим, как на плоту,
на утренней ещё холодной
гальке,
и море нас несёт в обычный
пляжный день...

а там, уже как точка,
стоит неколебимо,
забросив сети,
тот самый
прокалённый морем парень,
что оттолкнул ногою
плот земли...

Ο καυτός ήλιος διαπερνά
τον ψαρά
που το πόδι του για πολλοστή φορά
σπρώχνει την ακτή,
χωρίς να κοιτάζει πίσω του
Απ' την πρύμνη πετάγεται
προς τη μύτη του караβιού...

Και εμείς στεκόμαστε σε μια σχεδία
Από πρωινά παγωμένα βότσαλα
Η θάλασσα μας καλεί σε μια συνηθισμένη
Μέρα στην όχθη...

Νάτος εκεί σαν μια τελεία
Ασάλευτος
Αφού έριξε τα δίκτυα...
Το ίδιο σκληραγωγημένο, από τη θάλασσα, αγόρι
Που έσπρωξε με το πόδι του
Το πλάτωμα της γης...

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το έργο του Εβγκένι Ποσπέλοβ - έχει συγγράψει 12 βιβλία - χαρακτηρίζεται από αέρινο και βαθύ λυρισμό. Μελετά τα ανθρώπινα αισθήματα και την αλληλοεπίδρασή τους, μέσα από λακωνικά κείμενα - μικροτεχνήματα. Από άποψη στυλ, η δομή των κειμένων και των ποιητικών μορφών, τον κατατάσσει στη σύγχρονη ρωσική πρωτοποριακή λογοτεχνία.

Ο δημιουργός, οδηγεί τον αναγνώστη να αισθανθεί το απαλό άγγιγμα της ποίησης, της πολύχρωμης δόνησης ξενόσκόπου, κινούμενου και φευγαλέου. Ο βαθύς φιλοσοφικός λυρισμός, η γεμάτη ζεστή ειρωνεία, η φωτεινή θλίψη γίνονται αντιληπτά, άλλοτε σε μια μορφή «μνημειώδους πλαστικότητας» των εικόνων, κι άλλοτε πάλλεσα από ανάλαφρα αφαιρετικά σκίτσα.

Η φιλοσοφία του Ε. Ποσπέλοβ είναι χτισμένη με ιμπρεσιονιστική αντίληψη. Είναι γεμάτη φως και μορφές που βρίσκονται παντού: στο βλέμμα, στο χαμόγελο, στη ψυχή, στη σκέψη, στη διάθεση...

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΦΑΙΔΡΑ ΜΑΛΑΝΔΡΗ

fedra.malandri@hotmail.com